

VIROLET

La caça de l'ós

(per Cornet)

Aquí on em veuen, caço óssos de viu en viu. Mes, malgrat la meua col·lecció d'armes, no engego un sol tret, ni faig servir les eines de tallar.

Col·loco un bell tros de carn fresca a la punta d'una palanca preparada al cim d'una de les muntanyes més altes del país del fred.

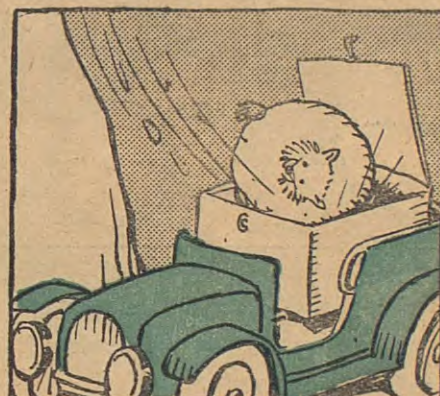
Jo em quedo tranquil·lament arrupit en un recó, esperant confiadament que l'ós, atret per l'olor de la carn fresca, pugi per la palanca.

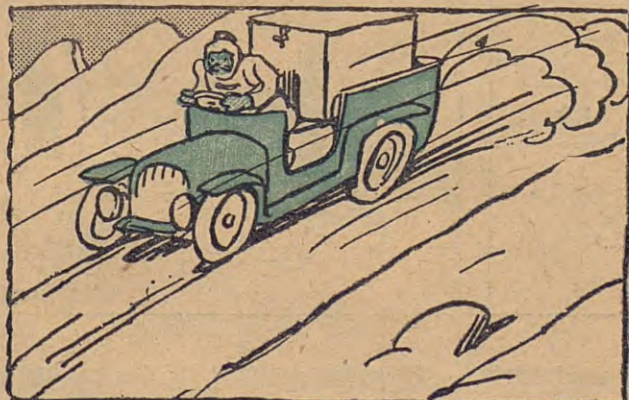
Com és natural, amb el pes, aquesta bascula i... catacluc!... L'ós cau daltabaix i, com una bota, va rodolant muntanya avall...

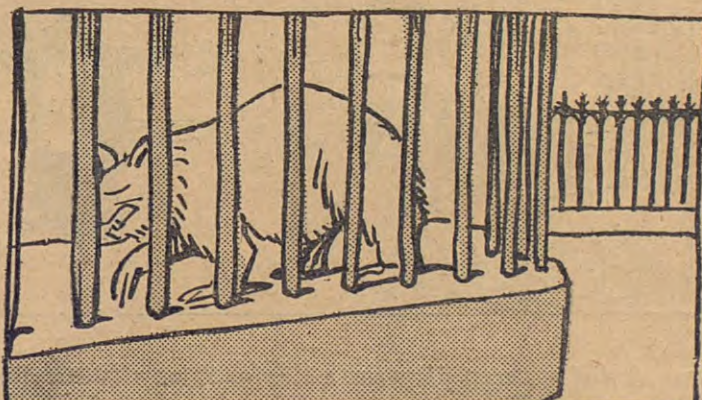
...convertint-se en una gran pilota amb la neu que troba pel camí, la qual li fa de suau coixí, evitant-li moltes trompades.

Fins que, en arribar al final de la davallada, hi ha un automòbil convenientment preparat amb una caixa a propòsit. I l'ós cau dins.

No cal pas dir que aleshores sols falta dur la peça caçada al lloc de la seva residència definitiva. I el transport es fa admirablement...

...sense sentir l'ós cap fatiga del viatge, car la neu l'ha conservat fresquet. Si no fos per les reixes, ni menys es donaria compte d'haver perdut la llibertat!

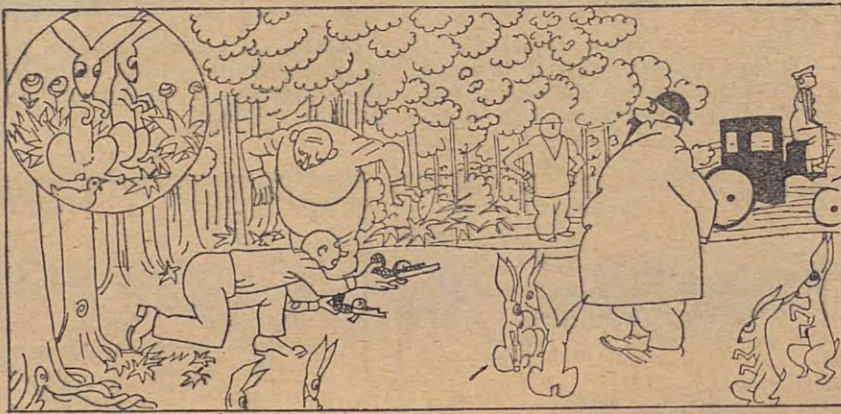
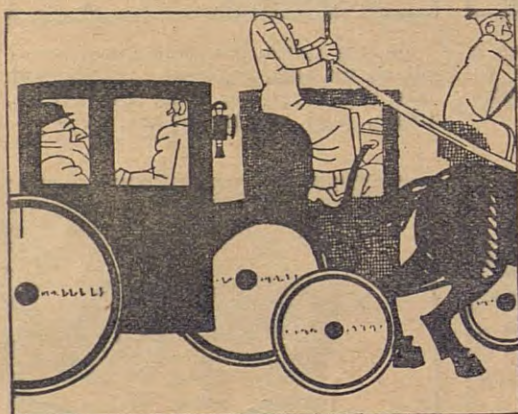
(per Castanys)

Don Josep i el senyor Llagostera es barallaven discutint gestes de caça.

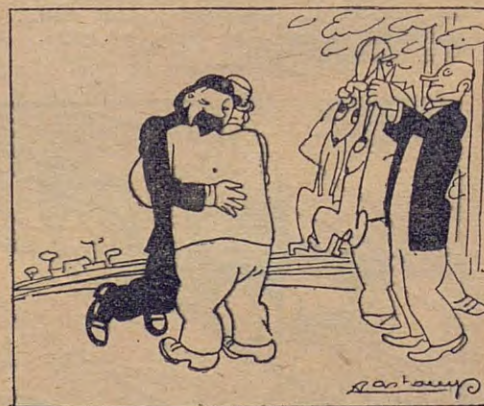
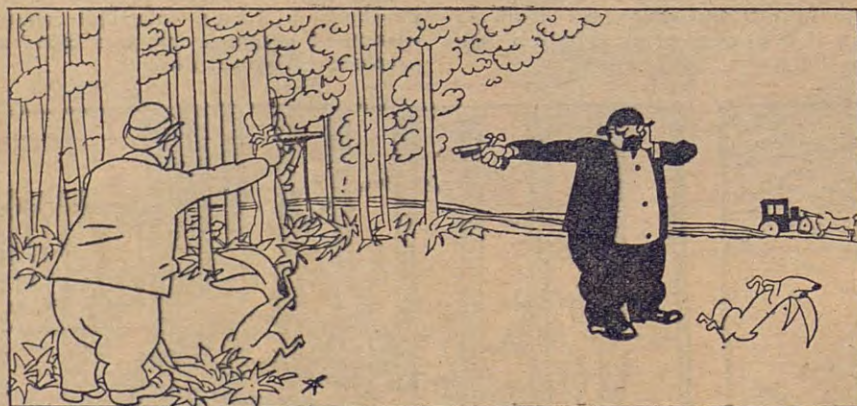
—Vostè no és capaç de matar un conill! — I vostè incapaç de matar una pussa!

Arribaren a les males i el senyor Llagostera engegà la tarja de desafiament.

L'endemà, dins d'uns «pesseteros» feren cap on les ofenses devien ésser rentades amb pistola.

Els conills, en veure'ls arribar, feren la gran xirinola. Els dos rivals eren mals caçadors. Així no tenia res d'estrany que les bestioles s'hi acostessin, segures de no rebre cap tret.

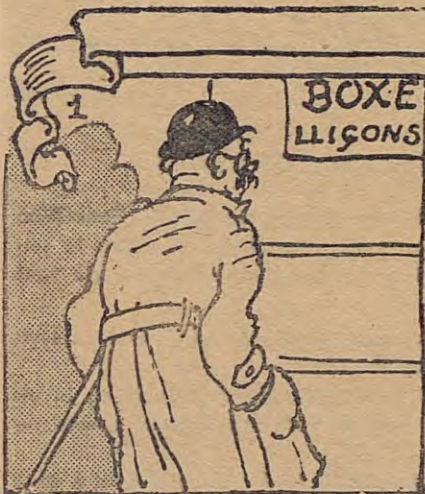
Ambdós varen disparar a l'hora, i les víctimes foren un formós conill per banda. Era la primera vegada en llur vida de caçadors, que en «pelaven» un, malgrat fos per casualitat.

El padrí, agafant els dos conills, assegurà que no calien més explicacions car quedava ben demostrat que de caçar en sabien força.

LA BOXA

(per Mallol)

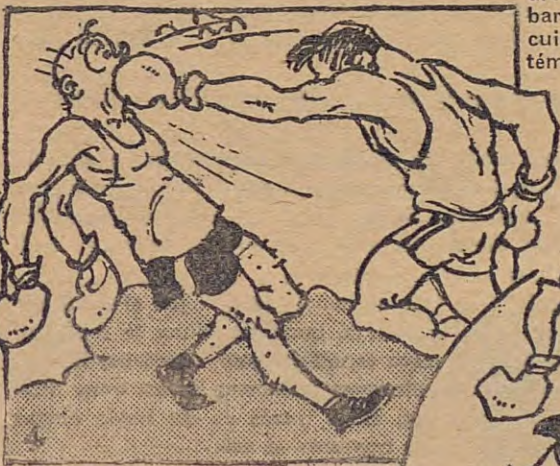
—Vetaquí que amb els nombrosos enemics que tinc, aquesta és una mida preventiva molt essencial de conèixer.

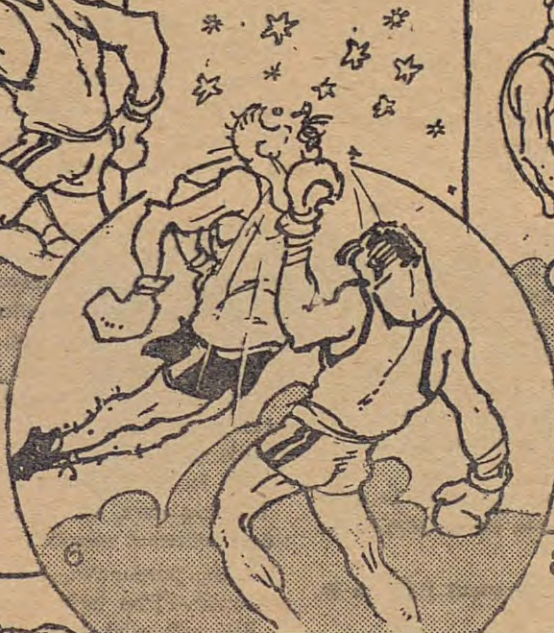
—Sí, senyor. Voldria aprendre'n perquè, cas de trobar-me amb ells... — Perdi cuidado. Ja no li caldrà témer-los.

—En veritat, aquest esport em sembla un xic perillós. Però és convenient.

—Fixi-s'hi bé. El «directe» es pega amb l'esquerra, donant al cos tot l'impuls possible per tal que el cop sigui més dur. Es dirigeix així... entre nas i barba.

El «crochet» va de dret a la mandíbula. I un hom es mig gira, car, com que es pega de costat, es necessari que el cos segueixi en bon equilibri.

—Nooo!... No em dongui més lliçó, puix em sembla que ja m'haurà quedat tot l'ensenyament ben fixat en la memòria!

—I l'«upercut» es clava sota la barbeta, donant tot l'impuls del cos al braç que l'executa.

—Què li sembla? Ja no caldrà que tingui por de trobar els enemics.—No. Ja li prometo que no els trobaré, perquè, almenys, en tinc per sis mesos de llit!

MALLOL

LA VENTAFocs

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Germana, ajuda'm!—cridà, allavors, la Girassol.

I les dues germanastres, agafant a la pobreta innocent una per cada mà, la varen com qui diu arrossegar vulgues que no fins a baix a la cuina fosca i negra, sense fer cas dels planys d'ella que no es cansava de cridar el seu pare.

—Oh, deixeu-me! Pare meu, oiú-me!...

En arribar a la cuina la varen llençar, d'una empenta, vora la llar gendrosa, amb l'encàrrec de tenir cura d'un gran calderó de vianda pel bestiar, i per si això no fos prou, amb l'obligació de triar tot un munt de lleties.

La desventurada es quedà mig ajeguda, a terra, plorant amargament.

La seva dolor i la seva angoixa no tenien mida. El pare no l'havia oïda ni l'oïria tampoc, mentres durés el mal encís que li havia llençat al damunt la marastra. Ningú no la defensaria, ningú no aniria a treure-la d'aquella presó on d'ara en endavant hauria de romandre, sense poder pujar a dalt, tenint d'estar sempre a mercè d'aquelles germanastres i d'aquella marastra cruels que l'odiaven amb tota l'ànima.

En aquest trànsit dolorós, no veient ací en la terra per on podria venir-li el socors de què tant havia de menester, la bona Poncellina es posà de genolls en les lloses dures de la cuina, alçà els seus ulls al cel i implorà, amb tot el fervor del seu cor immaculat, l'auxili amorós de Verge Maria.

Però a mitja oració una rialla monstruosa la va interrompre.

Era la Girassol, que des del replà de l'escala l'havia estat espiant per veure si intentava fugir.

Tot el dia el passà la pobreta Poncellina a baix a la cuina, menjant a l'hora de dinar de la mateixa calderada que les bèsties, mentres a dalt, al menjador, la taula vessava de viandes i bons vins, i tot eren rialles al seu entorn.

El pare bé prou preguntà, un xic temorenc, per la seva filla, però tot seguit li respongué la germanastra que no calia que en passés ànsia, que ella ja es cuidava que res no li manqués.

—Després, amb el sentiment que encara li dura de la mort de la seva mare, cap bon paper no hauria fet en una taula de festa—afegí la marastra.

El pare acotà el cap, donant-se per convençut i ja no es parlà més de la Poncellina.

Cansada de plorar i de sofrir, vers la mitja nit s'adormí en un recó de la cuina, mentres a dalt tot eren danses i cantúries.

Però ni així havien de deixar-la en pau. Quan la festa fou finida, i això passava a altes hores de la nit, la Girassol baixà a la cuina.

—Mira, mira la taüla, com jeu!—cridà, quan la va veure adormida.

I, donant-li un cop de peu per deixondir-la més de pressa, li manà:

—Tan bon punt claregi, aniràs al bosc a fer un bon feix de llenya perquè a l'hora d'encendre foc ja puguis ésser ací, ho sents, presumida? Després m'ensenyaràs les mans, que vull veure com se t'hi fan les durícies!

I, després d'acomiar-se amb una forta riallada, s'enfilà escales amunt, deixant la pobra Ventafocs amb la seva dolor i la seva angoixa.

L'ANELL DEL PRÍNCIP

Per temor d'adormir-se massa profundament, la Poncellina es quedà vetllant, sostenint una veritable lluita amb la son que li pesava damunt les seves parpelles, enceses de tant plorar.

I tan bon punt clarejà, obeint el dur manament de la seva mestressa cruel, sortí cap el bosc.

Com que encara les ombres de la nit no eren foses, la visió que feia el bosc en aquella hora era paorosa a més no poder.

Si no hagués sigut la por de no tenir temps d'ésser a casa amb la llenya a l'hora d'encendre el foc, com li havia manat la germanastra, de segur que se n'hauria tornat a casa esperant que fos més clar.

Mig a les palpentes, la pobrissona avençà bosc endins, tement a cada instant trobar el llop.

El cor li batia desmesuradament, tota ella estava tremolosa de por i fred, que força que en feia en aquella hora matinal.

Per tal de vèncer el fred i la por, es posà a la tasca tot seguit.

Com que no tenia les mans gens acostumades a aquesta mena de feines, i la germanastra ja havia tingut bona cura d'amagar la destraleta de fer llenya, la pobreta Poncellina no tingué més remei que anar trencant les branques amb les seves pobres manetes adolorides.

Quan tingué fet el feix de llenya, empenqué el camí per sortir del bosc i tornar a casa, quan tot d'una la sobtà un brunzir damunt de la seva espatlla i veié, horroritzada, que una sageta acabava de clavar-se fortament en un tronc d'arbre darrera mateix d'ella. D'un través de dit havia vingut que aquella sageta no li travessés el cor.

Més que mai esporuguida anava a fugir, quan sentí un fresseig de fulles i sortí al seu mateix davant un príncep formós com el mateix sol i com el sol resplendent, que portava a les mans una ballesta.

La seva cara, de línies nobles, apareixia tanmateix pàl·lida i reflexant angoixa.

—Oh, perdona'm, bona minyoneta!—exclamà, amb veu suplicant.—T'he ferit, potser, amb la meua sageta?

Ella se'l mirà i quedà com enlluernada davant la bella figura d'aquell príncep de cabell d'or i ric vestit.

—Si m'havéu ferit, dieu?—féu ella, no sabent el que li passava.—D'altres ferides són més cruels que les d'una sageta—afegí, pensant tal volta en la seva anguniosa situació.

—No sé com he pogut equivocar-me. He vist d'un tros enllà que les fulles es removien, i diria que he vist un petit d'isard allà on hi havia tan gentil donzelleta.

Ella, donant-se una mirada, es quedà tota avergonyida.

—Oh, senyor, perdoneu; que ha d'ésser tan desplaent als vostres ulls veure'm tan mal vestida!...

—Mal vestida?—respongué el príncep.—Es clar que no he d'esperar ací al bosc trobar qui vagi vestida amb les riques robes de dama de la cort. Però, no se'm fa pas enyorívol el ric vestir; que la formosor del teu rostre fa oblidar aviat les gales i la pompa de les més elegants cortisanes.

—Sou ben bondadós, senyor, de fer-me la mercè de les

vostres bones paraules, mes jo temo enutjar-vos amb la meua presència.

I disposant-se a anar-se'n, féu una passa enrera per saludar:

—Que Déu us guardi, senyor.

Però el príncep, encisat de trobar tanta gentilesa en una camperola com aquella, li digué:

—Per què te'n vols anar? Resta encara, si et plau...

I interrompent-se, rient del que acabava de dir, repetí:

—Si et plau!... Qui em sentís, endevinaria que és tot un príncep el que parla amb la senzilla boscarola?

—Un príncep!—exclamà la Poncellina tota torbada.—Oh, perdoneu, senyor! Trista de mi! Tan mal vestida com em trobeu!

—Torna-hi, amb el teu vestir! Vestida com escau a una llenyataire.

—No en sóc de llenyataire, no, que sóc...

—Una princesa disfressada, potser, com conten els trobadors en llurs invencions?—interrompé el príncep, tot intrigat.

—No, senyor príncep. Ni llenyataire ni princesa sinó...

—Sinó què?

—Sinó una trista ventafocs—acabà ella

—Ets tan formosa com discreta, gentil ventafocs—li digué ell.—I jo et dic que per tenir la teua gràcia de posat, la formosor del teu rostre i el dolç accent de la teua veu, moltes dames donarien tants tresors com tinguessin.

—Em farieu plorar, senyor—féu ella, commoguda.—Que jo mai no m'havia sentit paraules com aqueixes...

—Ploraries del que tota altra donzella somriuria?

—Es que jo, pobra de mi, no sé ésser-ho com les altres; que jo no havia sortit mai de casa, i tot em fa por...

—Jo també te'n faig de por?—li preguntà el príncep, somrient.

—Vós?... Jo no sé... Vós veniu a ésser com un somni jo-liu, per a mi. I els bells somnis no en fan pas de por. Però, que ho sia o no ho sia, mai el meu cor no oblidarà la vostra bondat i el consol del vostre amable parlar. Pobreta com m'havau vist havau volgut honorar-me tant amb les vostres paraules, que no sé com regradar-vos.

I, baixant els ulls, afegí, amb la veu tremolosa d'emoció:

—Vós podreu oblidar-la la trista ventafocs que anàveu a ferir amb la sageta escapada del vostre arc, que jo, mai, mai més no us podria esborrar del meu pensament i del meu cor.

El príncep, malgrat els esforços que feia per evitar-ho, acabà per commoure's:

—Hi ha més veritat en el teu parlar que en les lloances de cent cortisanes. Crec, com dius, que et recordaràs sempre de mi; però, per tal que conservis un millor record que el que et puguin deixar les paraules fugitives, aquí tens el present de cent escuts que et farà més duradora la recordança.

I dient-li això, va treure's de la cintura una rica bossa brodada i en féu ofrena a la ventafocs.

Mes, aquesta, refusà vivament:

—Oh, no, senyor! Mai de ningú

no prendria cap moneda, però de vós, menys encara!—exclamà.

—Fins aquest gest de refús és bonic venint de tu, dolceta ventafocs, i em plau veure que refuses l'argent. No tothom fa el mateix, anant pel món. Però no vull que te'n vagis sense un record meu.

I, treient-se un anell del seu dit xic, l'ofrenà a la Poncellina, dient-li gentilment:

—Té aquest anell i que sia penyora del greu que m'hauria sapigut si t'hagués ferit.

Però ella no gosava encara prendre'l, no podent creure en tanta benaurança, perquè gran ventura era per a ella poder guardar un tan bell record d'aquell príncep gentil.

—Si m'haguéssiu ferit, dieu!...

—Ben cert que sí.

—Poc em creia dir tanta veritat suara quan deia que d'altres ferides fan més mal que les de les sagetes.

En aquell moment els corns de caça retrunyiren pel bosc.

—Pren aquest anell, que de bon grat te'l dono—insistí ell.

—No sents els corns? Són els meus cavallers que em cerquen pensant que no m'hagi passat alguna desgràcia.

I, prenent-li ell mateix la mà, li posà l'anell amb gran complaença.

—Mercès, senyor!—exclamà ella, tota commoguda.—Que Déu us benèeixi.

I el príncep parti, bé prou que es veia, amb recança, mentres ella, la ventafocs humil, es portava la mà al cor, repetint, tremolosa:

—Diu si m'hagués ferida! Si diria que el cor em signal!

Després besà l'anell fervorosament, i es deixà caure mig asseguda damunt d'unes roquetes, exclamant, entre llàgrimes abundoses:

—Pobre cor meu! Pobreta de mi!

Cançada com anava, no va trigar a dormir-se en el bosc, a risc que la marastra la maltractés en tornant, perquè havia trigat massa.

(Continuarà)

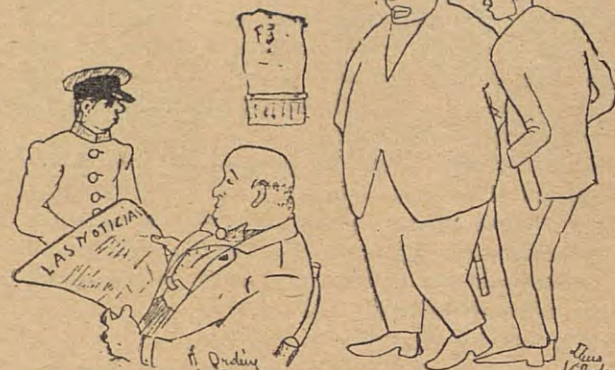

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 214. — LLUIS RIBERA.

Núm. 213. — RAMON ORDEIX.

—Senyoret: m'han robat l'auto.
—Per què no avisava a un guarda.
—Justament era quan enrahonava amb un guarda que me l'han robat.
—Podries deixar-me un duro, que ja te'l tornaré?
—Quan?
—Quan vulguis.
—Doncs torna-me'l abans de deixar-te'l.

Núm. 215. — JOSEP FARRAN.

Núm. 216. — RAMON FARRENY.

—A mi, quan me proven un abric, sempre em surt el vestit.
—Doncs a mi sempre em surten els pantalons.

—Auxili!... No sé nedar!
—Està bé, home, està bé; jo també sé nedar i no crido.

Núm. 217. — DELFI RIBAS.

Núm. 218. — JOSEP BRUFAU.

Núm. 219. — JOSEP M. MARCET.

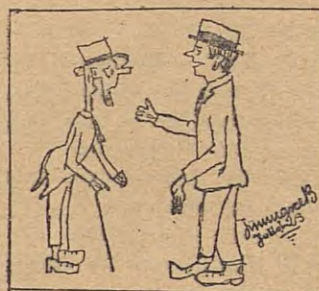
Núm. 220. — SALVADOR MUSSONS

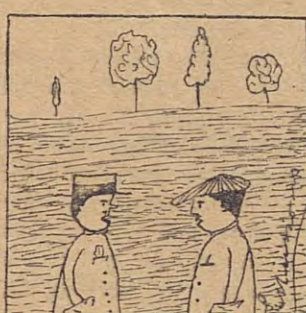
—Vols un puro?
—No, sóc massa petit, i no fumo.
—Això rai, guarda-te'l per quan siguis gran.

—Noi, vés a buscar una «graciosa».
—Aquí li presento.

—Ha vist vostè cap capellà radical?
—No, i tu?
—Doncs jo sí, en el diari: «Cura radical».

—A mi, quan bec vi, se'm posa al cap.
—Doncs a mi se'm posa a la panxa.

Núm. 221. — PERE ALEGRE.

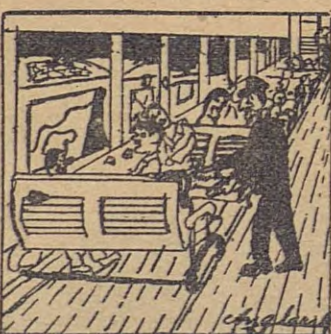
Núm. 222. — EUGENI ANGLARILL.

Núm. 223. — ANTONI ALBERTI.

Núm. 224. — DOLORS GIVANELL.

—On treballes, Joan?
—Jo? Al banc.
—A quin: A l'Hispa, al de Barcelona o a quin?
—A can d'aquests que acabes de fir: Que no et recordes de què sóc aster?

El pagès. — Imbecil! Per que m'ha foradat el bitllet? Ves en el presento ara!

El castellà. — Mira, què peregil.
El català. — Sembla joliver.

—Com és que el teu barret de palla no es torna groc?
—Oh, és que encara no li han donat cap ensurt.

Núm. 225. — JOAN PUIG.

Núm. 226. — PRIMITIVA GAYA.

Núm. 227. — NARCIS BAIG.

Núm. 228. — LEONCI CARCASSONA.

—Qui t'ha regalat aquesta pipa?
—La meua dona.
—A mi mai ningú no em regala res.
—I a l'hivern no et regala... el nas?

—Senyoreta: què li passa, que està tan «capficada» amb les seves sabates?
—Però si són els peus el que hi tinc ficat!

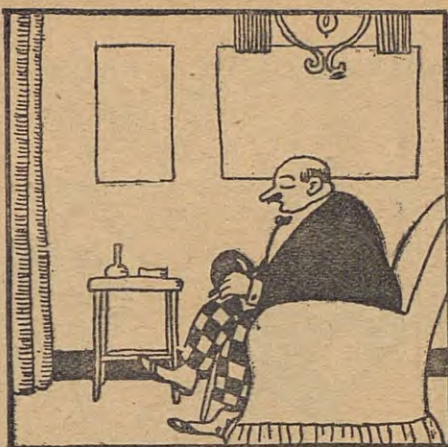

—On vas, Pep?
—Mira: a acompanyar aquests senyors a Girona, perquè no saben el camí.

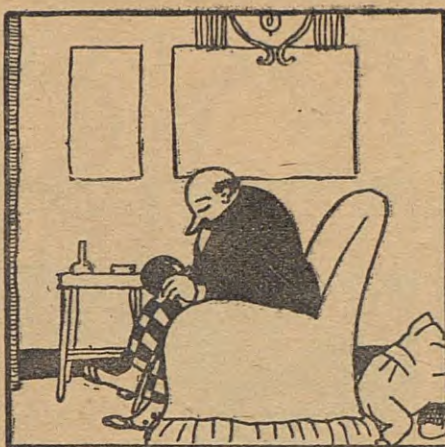

—Hipòcrita, vostè sap fer tots els papiers de l'auca!
—Es clar, com que sóc dibuixant!

Ací a la sala d'espera

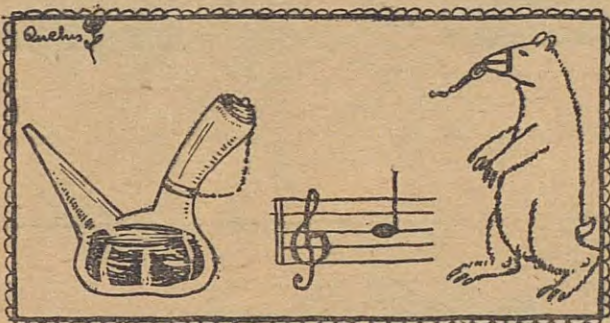
Mentre dorm com una bota

El silló s'ha bellugat

JEROGLIFIC

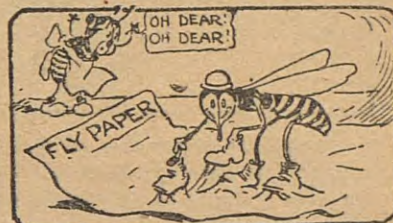
FRASE FETA

ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encan- que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

—Ai, que has quedat enganxat!

—No senyor: m'he salvat.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT. — Rodolins incomplets: I. El senyor Josep Si- rera — DONA L'AIGUA A LA MANGUE- RA. — II. La manguera s'ha embussat — ELL MIRA PEL FORAT. — III. Tot d'una es desfà l'embús — I EL DEIXA MOLL COM UN LLUS. — A l'entreteniment: «Una àncora». — A la frase feta: «Anar a tres quarts de quintze». — Al jero glific compri- mit: «Casanova».

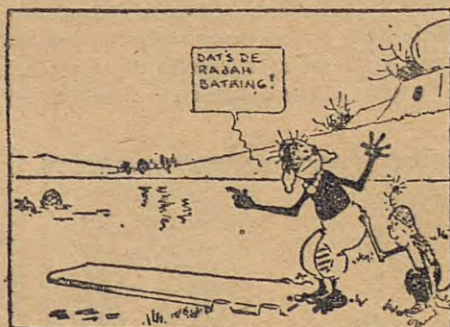
—Enretiraré la fusta i així el mullaré.

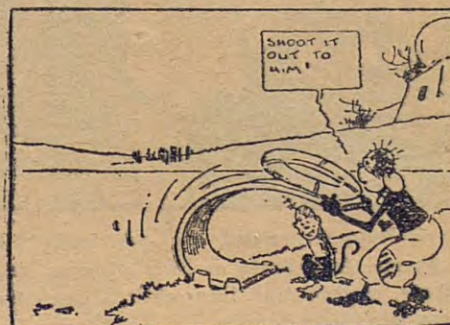
...!

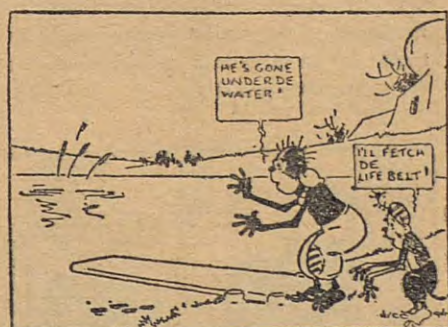
—Noiet: Aquesta vegada no t'ha sortit del tot bé.

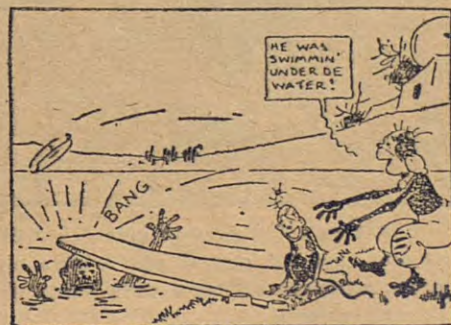
—Mira aquell senyor com neda.

Li tiraré el «salva-vides».

—Ai! Sembla que s'ha ofegat.

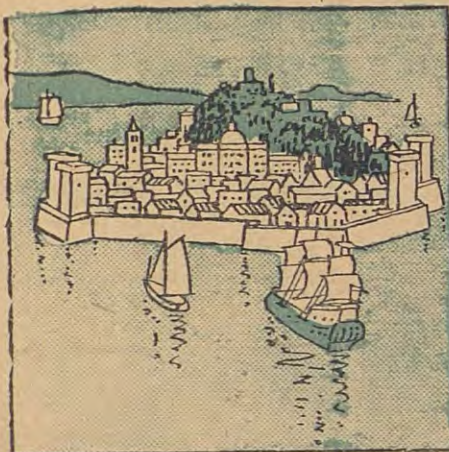

—Ai! Quin cop que m'han donat!

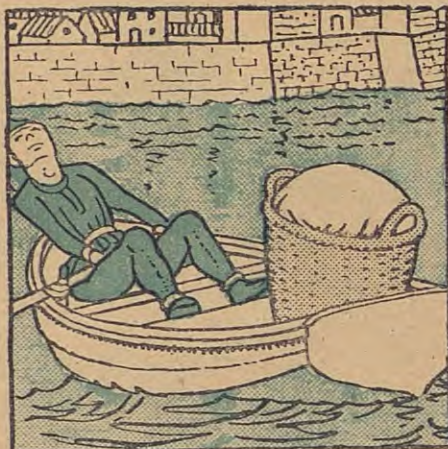

ELS OUS DE LA CORONA

(per Apa)

Temps era temps que en una illa llunyana (on anar mai podríeu) no es coneixien els ous; ni de gallina, ni d'ocell ni de cap mena.

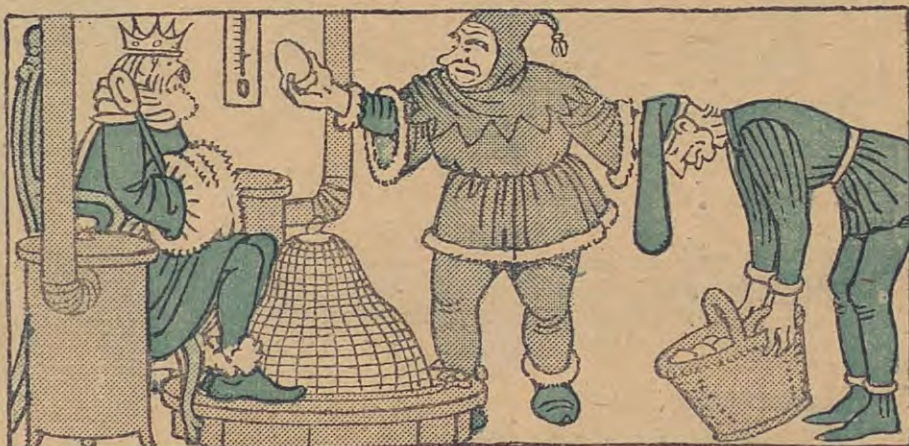
Hi va haver un comerciant molt espavilat, que va resoldre importar-ne i fer-los passar per perles fines, d'una valor grandiosa.

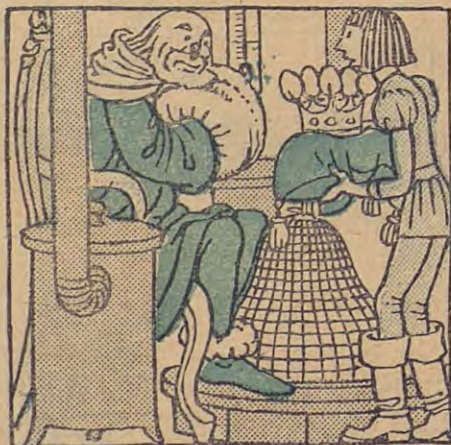
No trigà molt de temps en posar-se de moda el nou article, essent les primeres persones que n'adquiriren les dames principals de la cort.

A aquestes hi seguiren les classes més modestes, i l'espavilat comerciant comptava en sa clientela persones de tots els estaments socials.

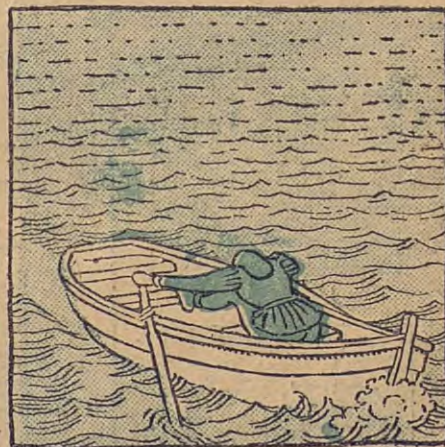
Tant i tant d'èxit obtingué el raríssim producte importat, que el mateix rei «en persona» volgué adquirir-ne de ben macos. Heu de saber que el famós monarca era l'home més fredoluc de la terra. En les reials estances no hi havia més que estufes i altres eines de calefacció. Va fer presentar l'importador...

I n'hi va voler comprar cinc dels més grossos, per tal que el seu orfebre en posés artísticament un a cada punta de la reial corona.

I, naturalment, passà ço que tenia que passar. Amb tanta de calor els ous, incubats, es trencaren i en sortiren cinc pollets fent la «piu-piu».

Gran fou la sorpresa del rei, però més gran encara la seva indignació. Comprenent-ho així, el comerciant importador cuità a exportar-se a si mateix.